ſarnaſt keige ma-ilma päiwil polle olnud. Temma andis käsko, et keik rigi allamad omma höbbe ja kuld rahha piddid kunninglikko rahhakambri toma ja ſaid ſelle wasto jälle härja-nahhaſt tehtud rahhad, mis eeſt nemmad müſid ja oſtſid ja ommad krono makſud makſid.

Kui kuld ja höbbe rahha wahhetaminne wähhemaks jäi ja wimaks ennam keddagi ei tulnud, ſiis ei tahtnud temma weel uskuda, et ſelge rahha nenda otſas olli. Kurjaga ei woinud temma ſedda arro ſada, kas rahwa käes weel rahha olli, ſiis katſus ſedda ühhe kawwala nõuga järrele. Temma laskis ommaſt talliſt keige parrema hobboſe turro peäle wia ja ühhe kuld tukkati eeſt — 3 rubla meie rahha järrele — müa pakkuda, nenda, et kegi temma kawwalaſt nõuſt arro ei piddand ſama; agga kellegil ei olnud ni paljo ſelget rahha. Wimaks tulli üks noor mees ja oſtis ſelle hobbuſe ja makſis ühhe kuld tukkati. Noormees, kelle himmo wägga ſelle illuſa hobbuſe peäle käis, olli koolja aeda läinud ja omma iſſa hauda lahti kiskunud ja omma iſſa ſuuſt kuld tukkati ärra wõtnud, mis temma näinud emma iſſa hammaste wahhele

pannewad, kui iſſa hauda widi — muidogi ebbauſſo kombe pärraſt.

Kui kunningas ſedda kulis, mil kombel noormees ſelle rahha ſanud, jättis temma ſedda rahha kiuſo mahha ja jäi nüüd uskuma, et rahwal rahha ei olnud.

Rigi allamattel on ſe üks keik, mis rahha nende käes liikumas on, kui üllem wallitſus ſedda wälja annab ja jälle wasto wõttab, olgo kuld ehk nahk.

Kül rahha! rahha! ilma ma :
Weel praego hüab ikka ka:
Keik on jo ſada rahha eeſt,
Saab mõnni naeſt ja mõnni meeſt
Ja muud, mis Jummal ilma loob,
Se armas rahha kokko toob. —
Taal agga ka on omma wigga:
Ei pitkenda ta rahwa igga,
Ei anna terwiſt, rahho-meelt,
Wiib mõnda ärra ello teelt
Ja ſiggitab ka kaddeduſt
Ja pettuſt, ahnuſt, tiggeduſt,
Et wihha-waenus wennad, õed
Siin ellawad weel päwad, ööd
Ja ſõbrad, naabrid lähwad ka
Siit ſurma hauda maggama!

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1870, lk. 28